

quotidiani studiati. Tuttavia, ci sono molte pubblicazioni all'interno del gruppo "attività sociale" che descrivono le situazioni o i comportamenti devianti. La maggior parte delle notizie devianti è stata nota in "La Repubblica" e "Corriere della sera".

Ugualmente attuali per "La Repubblica" e "La Stampa" sono eventi collegati alla violazione e protezione dei diritti umani. Ma la maggior parte degli eventi di questo gruppo è presente in "Corriere della sera". Eventi internazionali sui disastri ed incidenti sono ugualmente importanti per "La Repubblica" e "Corriere della sera". In "La Stampa" ci sono relativamente meno notizie su questo tema.

La percentuale delle notizie sugli eventi legati al tema di sicurezza è relativamente uguale per i quotidiani analizzati. All'interno di questo gruppo tematico la maggior parte delle notizie è dedicata al terrorismo. Il maggior interesse a questo tema lo presentano "La Repubblica" e "Corriere della sera". Gli eventi legati alla politica, in gran parte sono presenti in "La Stampa" e questo fatto è storicamente legato. Pertanto, i criteri del valore degli eventi internazionali coincidono in "La Repubblica" e "Corriere della sera" – i leader del mercato della stampa quotidiana in Italia. I temi delle notizie straniere coincidono con le direzioni e i temi globali della politica estera italiana. Gli eventi accaduti all'estero riguardano i partner principali italiani. Così, si conferma il rapporto del giornalismo italiano quotidiano con la politica e l'economia.

УДК 94(477.62=131.1)(043)

Сабадаш Ю.С. доктор культурології, професор

Ципоренко Л.Д., ст. викладач

Гавенко О.С., асистент

ІСТОРІЯ ПОСЕЛЕННЯ ТА ПРОЖИВАННЯ ІТАЛІЙЦІВ В МАРІУПОЛІ

Історія поселення італійців в Маріуполі, згідно з офіційними документами, налічує 200 років. Документально зафіксована торгівля Маріуполя із закордонними портами, у тому числі італійськими, відноситься до початку XIX століття, коли в місті були засновані митна застава (1800) і Портове управління (1809). У 1820-х роках в Маріуполі з'явилася перша судноплавна компанія Галлеано, послугами якої активно користувалися і маріупольці. На той час багато жителів Маріуполя носили італійські прізвища: Джербулліні, Пініоні, Галлеано, Пеллагаті, Сангвінетті, Мерелло, де Мартіно, Мембеліта ін.[1]. Дивно, але жителі Маріуполя не робили різниці між різними іноземцями і всіх називали італійцями, а вулицю, забудовану іммігрантами нарекли – Італійською[2].

Активно сприяв переселенню італійців в портові міста Південної Росії, у тому числі до Маріуполя, губернатор граф М. С. Воронцов. Перші італійські поселенці були переважно капітани суден, що часто відвідували Маріуполь у торговельних справах. Після припинення служби на судах, вони селилися в Маріуполі з метою зайнятися комерційними справами.

У 1833 році, як капітан одного з суден, Маріуполь неодноразово відвідував Джузеппе Гарібальді [3]. Багато його товаришів з морського ремесла осіли в Маріуполі. За браком необхідних капіталів, перші італійські поселенці відрізнялися підприємницькою заповзятливістю, «промисловим торговельним духом». Вони досить швидко освоїлися в Маріуполі і перетворилися на найбільших торговців хлібом. Завдяки своїй енергійній діяльності маріупольські фірми Джербулліні, Галлеано, Мембелі, Відовіча, Ковачевіча та ін. стали відомими не лише в Російській імперії, але і за її межами.

З діяльністю італійців пов'язане і суднобудування в Маріуполі. Перше каботажне судно було спущене на воду в гирлі ріки Кальміус. Судно місткістю 9 тисяч пудів спорудив майстер Кавалотті. Після першого вдалого досвіду Кавалотті в суднобудуванні, з 1835 р. для потреб міста почали будувати так звані дуби (вантажні парусні судна) [1].

У 1830-х роках італійська община вирішила побудувати в Маріуполі католицьку церкву. Потрібну суму збирали поступово, для чого італійські фірми добровільно оподаткували себе з кожної чверті пшениці, що реалізовувалася ними. Головними

активістами стали італійський консул в Маріуполі Джербуліні і сім'я Мембелі. Коли потрібна сума була зібрана, 5 листопада 1853 року Микола I в Гатчині «височайше затвердив спорудження в Маріуполі римсько-католицької приходської церкви», а італійський король Віктор Еммануїл пожертвував на храм 10 тисяч франків. Церква, архітектурно поєднувала романський та готичний стилі, була побудована на перетині Торгівельної та Італійської вулиць. Освячена 18 жовтня 1860 року, вона простояла три чверті століття і розділила сумну долю всіх маріупольських церков (була зруйнована в 1937).

Всі ті роки активно працювало Королівське Італійське консульське агентство, що розташовувалося на вул. Харлампієвській, до початку революції 1917 р. і громадянської війни інтереси Італії в Маріуполі представляв Еммануїл де Поллоне.

У 1922 році в Італії до влади прийшов фашистський режим Муссоліні. У 1936 році представники Італії підписали Антиконтинентський пакт, спрямований проти СРСР, що стало приводом для розгортання в СРСР, у тому числі і Маріуполі, «італійської» операції НКВС (всього у 1937-1938 роках НКВС було проведено 22 національні операції з винищення італійців, греків, поляків, німців, латишів тощо), хто не встиг на той час змінити італійські прізвища на слов'янські, були арештовані і розстріляні.

Під час Другої світової війни на території Маріуполя дислокувався загін плавців-диверсантів «Колона Моккагата» під командуванням Юніо (Джуніо) Валеріо Боргезе. Італійці розташовувалися на другому поверсі нинішньої будівлі готелю «Спартак»[4, 5].

У літературі італійських підводних диверсантів з «Колони Моккагата» називають «люди-торпеди». Це був елітний підрозділ італійських ВМС. «Колона Моккагата» була перекинута на береги Азова з Криму в 1942 році і перебувала тут до початку 1943-го. У її завдання входила підготовка диверсій на Азовському і Чорному морях, а надалі – боротьба з нафтоналивними судами на Каспії. На початку 1943 року «Колона Моккагата» була відкликана до Італії для боротьби з англійськими судами в Середземному морі [7].

12 жовтня 1979 року, напередодні 55-ліття встановлення торгівельних зв'язків між СРСР та Італією, Маріуполь (тоді м. Жданов) і італійське місто Савона стали містами-побратимами. А в 1991 році на проспекті Будівельників відкрився найбільший в Маріуполі чотиризначний кінотеатр, названий на честь італійського міста-побратима – «Savona».

Ще однією важливою подією в історії дружби Італії і Маріуполя є присвоєння в 1991 році звання Почесного громадянина міста Маріуполя капітанові лінійного судна «Міміна Дорміо» Паскуале Сальвеміні. Цього звання італійський капітан був удостоєний за активне сприяння зміцненню і розвитку ділових контактів між підприємствами міста та італійськими діловими партнерами [6]. Сальвеміні став першим італійським моряком, що встановив в 1980 році тісний контакт по лінії культурних і ділових зв'язків з Маріуполем, відкривши дорогу багатьом цікавим спільним заходам. Так, завдяки такій співпраці маріупольці мали можливість відвідати виставки італійського живопису, послухати кращих сучасних італійських музикантів, подивитись італійські фільми.

У 90-і роки в Маріуполі працювало 12 спільних італійсько-українських підприємств, які займалися виробництвом, торгівлею, перевезеннями і доставками вантажів, а також у сфері громадського харчування (ТОВ «Савомарі», ТОВ «Сагема-транс», ТОВ «Флеш-байк Україна» та ін.)

На сьогодні найбільш плідними у Маріуполі з Італією є зв'язки Маріупольського державного університету, які почалися у 2004 році з моменту урочистої церемонії підписання Великої Хартії університетів у Болонському університеті, в цьому ж році почалось викладання італійської мови у МДУ. За ці роки підписані договори про співробітництво з 12 університетами, фондами та культурними установами Італії. З 2008 року на базі МДУ функціонує Італійський культурний центр, в урочистій церемонії відкриття якого взяв участь Надзвичайний та Повноважний Посол Італії в Україні П'єтро Джованні Доннічі.

У 2008 році у МДУ відкрита спеціальність «Мова та література (італійська)», на сьогодні майже 350 студентів МДУ вивчають італійську мову як першу, другу і третю

іноземну мову, студенти щорічно за різними програмами їздять до Італії, підвищуючи свій мовний рівень, вивчаючи історію та культуру Італії.

Видатною подією у 2013 році став візит Надзвичайного та Повноважного Посла Італійської Республіки в Україні пана Фабріціо Романо, який відвідав Маріуполь на запрошення Маріупольського державного університету. Пан Посол взяв участь в урочистій церемонії вручення дипломів першому випуску студентів спеціальності «Мова та література (італійська)».

Література

1. Яруцкий Л. Мариупольская старина: Рассказы краеведа. – М.: Советский писатель, 1991. – 432 с.
2. Проценко А.Д. Улицами старого Мариуполя / А.Д. Проценко. –Мариуполь: «МК Азовсталь», 1993 – 141 с.
3. Руденко Н. Джузеппе Гарибальди в Приазовье // Вечерний Мариуполь. – 2005. - №23. – с. 7.
4. Джувага В. Приключение итальянцев в Мариуполе // Надо. – 2010. - №45 (631) 12 ноября. – с.8
5. Щербак Ю. Черный князь вернулся на берега Азова // Донбасс. – 2007. – октябрь. – 3 с.
6. Почетные граждане города Мариуполя: справочник / Автор-составитель Н.Н. Рябченко. – Мариуполь: ОО Клуб путешественников, 2007. – 33 с.
7. Боргезе П. Демарэ Черный князь людей-торпед. М.: Вече, 2002. – 480 с.

УДК 821.131.1 Еко (043)

Сабадаш Ю.С., доктор культурології, професор

РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЛІТЕРАТУРИ (НА ПРИКЛАДІ ДОСЛІДЖЕННЯ У. ЕКО «ПРО ДЕЯКІ ФУНКЦІЇ ЛІТЕРАТУРИ»)

Умберто Еко – визнаний філософ, медієвіст, семіотик, мистецтвознавець, а також видатний письменник. Сьогодні він почесний професор низки університетів: широка популярність прийшла до У. Еко після появи його праць з історії Середньовіччя, наукових досліджень в галузі мистецтвознавства та семіотики, а також двох світових бестселерів – «Ім'я рози» та «Маятник Фуко».

Умберто Еко має специфічну манеру подачі того чи іншого матеріалу – літературного чи теоретичного – з позиції начебто власної присутності письменника та теоретика в площині досліджуваного простору. Він не перший європейський медієвіст, але перший, хто примусив усіх нас повірити в «сучасність» середньовіччя, повірити в позитивність його присутності у нашому культурному просторі.

Літературна й наукова діяльність видатного італійця вражає своєю пошуковістю й відвертістю щодо демонстрації специфіки власного творчого процесу. Умберто Еко нібито пропонує кожному з нас долучитися до тих непересічних ідей, фактів, подій, які захоплюють його самого, і таким же чином повинні захоплювати його сучасників. Позиція Еко принципово відрізняється від практики констатації фактів та «нав'язування» висновків, а сприймається як запрошення до діалогу, в процесі якого і сам дослідник здатний продемонструвати власні сумніви. Можна стверджувати, що, певною мірою, стиль творчості Умберто Еко це стиль постмодерністського філософування. Але при цьому слід пам'ятати, що до сформованості постмодернізму Еко вже працював більше двох десятиліть і його надбання за цей період були серед тих чинників, якими скористалися ті, хто свідомо атрибує себе як постмодерніст.

Надзвичайно важливою є принципова точка зору Еко, яку він висловив у статті «Про деякі функції літератури» (2001). В статті Еко стверджує, що однією з основних функцій